לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

Monsey Edition

פרק ה' דאבות

מולד חודש אלול: (יום ג') 2:37 PM פיט 12 חלקים

שבת קודש פרשת ראה - כ"ז מנחם אב תשפ"ד Shabbos Parshas Re'eh - August 31, 2024

939 - פלג המנחה עש"ק – 6:09 הדלקת נרות שבת – 1:37 זמן קריאת שמע / מ"א – 9:01 זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:9 סוף זמו תפילה/הגר"א – 10:45 שהיעת החמה שבת קודש – 7:30 מוצש"ק צאת הכוכבים – 8:20 צאה"כ / לרבינו תם – 8:42

בראתי יצר הרע ובראתי לו

מאת הגח"צ רבי גמליאל הכחן רבינוביץ אליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיח"ק אר באופק אינו רואה מאיז יבוא עזרו. וחובתו לעת כזאת הוא להשליר על ה' יהבו ולצפות לישועתו. אך לפעמים קשה מאוד להחזיק מעמד בכהאי גוונא, כי היצר המבקש לכבות את התקוה מעורר 'חיל ורעדה' מפני הבאות. ולזאת רצתה התורה אתם עברים את הירדו לבא לרשת את הארץ אשר ה' אלקיכם נתו לחזק ידיים רפות ומוכיחה ממעשה האבות סימו לבנים. כי כשם שאבותינו אחר שעברו את הירדן עוד בטרם הכיבוש עמדו בין ישועה לישועה כמו כז הוא בכל

אחד מישראל. ונמצא שאכן אפשר שלא שמשו כסימן לאבותינו שהיו מובטחים ישראל זקוקים ל'סימז' ואמר להם משה שנסי הירדז ישמשו להם ועומדים בירושת הארץ, אר מצבם אז שימש ומשמש לבניהם במצבם הנוכחי. ומכח זדקקו ל'סימן'? הרי אין 'סימן' משמש אלא למי שאינו מובטח במה שלבו חפץ, זה זה המעשה יודעים הם שהנסים הראשונים הם סימו להאחרונים. אחרון כשיחפוץ בהשתדלות יכול ה'סימו' לסייע בעדו ולכוון את דרכו. אבל זה מובטח מפי עליוז פשיטא ליה שיזכה. ומה שייר סימז? ובהכרח שאיז המכווז כמשמעו.

ובדרר זו. שמעתי פעם פירוש נחמד בשם **הגאוז רבי מאיר שפירא מלובליז זצ"ל.** על מאמר הכתוב (שמות לג, יה): ׳הראני נא את כבודך׳, אותה בקשה ביקש משה מהקב"ה אחר שנכשלו ישראל בחטא העגל, ואמר לו להקב"ה שלא נכשלו ישראל באותו החטא אלא מפני גודל ההסתר ששימש באותה שעה. כמסופר בחז"ל שהראה להם היצר את מיטתו של משה וכו'. אר הקב"ה השיבו (שם כ) 'לא תוכל לראות פני כי לא יראני האדם וחי'. כלומר כל תכלית העולם הזה אינו כי אם מכח ההסתר השרוי בו. ועל כז בעוד האדם בגדר חי אינו יכול לחוש באמיתת כבודו ית'. ועל דבר טענתר כי יפול הנופל מרוב הסתר לזה אשיאר עצה 'והסרותי את כפי וראית את אחורי' (שם כג) היינו שעל המתנסה להתבונז על ההסתרים שהיו מאחור שמהם כבר הוסר את כפי, וכבר הוכח בעליל שלא היה אז כי אם הסתר. אר לסלק הנסיונות שבהם עתיד האדם להתמודד בהוה ובעתיד זה א"א. וזהו 'ופני לא יראו' היינו הנסיונות שעדיין הם לפנים הם יעמדו בתוקפם ומהותם - האמיתית לא יראו. עד תום הזמו הנקצב להם מו השמים. כי דוקא בכגוו דא

כשעומד האדם מול הנסיונות ומתחזק בעצת בוראו - מעורר נחת רוח למעלה. בהקב"ה. והוא אשר פירש"י כאו שפסקו אנשי אמנה היינו בני אדם שמאמינים בה' ומוותרים ממוגם לצדקה ולא חששו שיחסר להם". עכ"ל. הרי מבואר מדבריו. שמצות צדקה מיוסד על מדת "אמונה ובטחוז". ומי שאינו נותן צדקה אין זה אלא משום שאינו מאמיז באמונה שלימה שבנתינתו לא יחסר לו כלום. שהוא ית' צונו לקיים מצוה זו. והוא ית' יפרנסנו בכל צרכינו. ואמרו חז"ל (דברים רבה פ"ד אות ה): "אמר הקב"ה: שמעו לי – שאיז אדם שומע לי ומפסיד". ע"כ, הרי שמי שמקיים מצות השי"ת ונותן צדקה, לא יתכן שיפסיד כלום מפרנסתו! והטעם שאחד לא יקיים מצות צדקה, הוא רק משום שחסר במדת הבטחון בהשי"ת.

וכתב **החובת הלבבות** (שער הבטחוז. פרק ז') שמקור למצות הבטחוז הוא ממצות צדקה, עיי"ש. וכוונתו כנ"ל, שלא יתכן לקיים מצות צדקה בלי בטחוז בהשי"ת. ואילו צונו השי"ת לקיים מצוה זו. ע"כ צונו לבטוח בו. שהוא ית' יפרנסנו בכל צרכינו. ואיז לדאוג כלום על מה יאכל למחר. ורק בבטחוז כזה שייר לקיים מצות צדקה. ומי שמקיים מצות צדקה עליו אמרה התורה שזוכה לברכה בכל מעשה ידיו. דכתיב (טו. י): "נתון תתן לו ולא ירע לבבר בתתר לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלקיך בכל מעשך ובכל משלח ידך". הרי התורה הקדושה מבטיחה לכל מי שמקיים מצות צדקה. שיזכה לברכה "בכל מעשיר"! דברים נוראים! A SERIES IN HALACHA

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (10) are a number of prospective tenants competing for the same house. If the landlord and one tenant have made a definite verbal agreement to go ahead with a deal, another would-be tenant is not allowed to try and get it for himself, even by offering a higher price. This is known as "עני המהפך בחררה" (1). Some Poskim hold that even if they are close to a final agreement with a bit more bargaining to finish, and it seems certain that they will soon agree, another is not allowed to step in. R' Moshe **Feinstein** zt" rules like this opinion (2). This halacha is talking about competing buyers, but it applies equally to rentals. This halacha, according to most Poskim, is based on the fact that the second person could [albeit with *tircha*] find another comparable house. Therefore, if this is an exceptional chance, either in price or other features that he cannot find elsewhere, there is no issur to compete till a kinyan is made. [Once a kinyan is made the a lease expires, there is no automatic renewal unless the lease itself

Shulchan Aruch Harav says that a person who wants to do the best should be concerned about the minority opinion that even by an exceptional chance one should not push the first one out (3).

What Constitutes a Kinvan? The accepted practice nowadays is to finalize a lease with a signed contract. The contract should clearly state this. The more details a contract has can prevent disagreements in the future. It is a good idea to get a Talmid Chacham to look over the agreement before signing to make sure that his interest is fully protected. Classically, paying the first rental fee is also considered a kinyan. However, there are two opinions if nowadays when documents are assumed to be the final step, if a payment is still considered a kinyan (4). A security payment is not considered a kinyan. If one moves in or starts making improvements to the house, such as hanging shades, it is a *kinvan* (5). The *kinvan* obligates both parties to the details in the lease till the termination of the lease which should be clear in the contract. Once

בלו הרלחלים - תבליו מדף היומני - בבא בתרא סג.

rom this field should be given to him. the משראל" - If a ליי א ' - If a ליי בי לוי שמבר שדה לישראל" - If a ליי condition is binding. The *Gemara* concludes that this is not an issue of "איז אדם מקונה דבר שלא בא לעולם". because we view it as the ליי (מוכר) retaining a portion of the field for himself that represents a tenth of the produce of the entire field. Many מאירי. רשב"א] ask if we are saving that the אי withheld a portion of the field, how may the ליקום use that produce as מעשר ראשון for his field? He doesn't own this portion?

is bothered why isn't this a ישראל in his wheat silo as an incentive to מיסייע בבית הגרנותי' in his wheat silo as an incentive to receive the גריו התרומה. as this is a בזינו התרומה. **Tosfos** explains that this is different, because על פי דיו belongs to the על פי דיו belongs to the אל פי דיו החברומה. so there is no issue of ישראל and although he retained a piece of the הרדע. he gave the כחו המסייע and permission to the כאר המסייע to use his produce as on the whole field. This also explains the above question of why this מאַת רפו**ר' אלחנו. have the whole field. אות רפור' אלחנו**. elaborates and מאמר ראשוו explains this idea as a similar halacha we have, regarding an עבד. If an עבד is accidentally killed by someone, there is a שני that must be paid to the owner. The די is, that one may keep his עבד but sell the rights to any future קונס that might be paid because of this עבד. So, he retains wire שיורי hrough פירות. Here, too, the לוי bretains ownership of these שיורי through פירות. Here, too, the לוי bretains ownership of these. קנס בירות, to separate (קורא שם) to separate לוקור של בא לעולם, to separate בירות, but sells to the הבירות, משייר to separate (קורא שם).

The מעשרות פ"ז,כ"ן **רמב**"ם and the פיזרי and the פיזרי and the פיזרי מ"ז,כ"ן מב"ב ס"ז אבטן **שו**"ע. The מעשרות פ"ז,כ"ן מב"ם and the פיזרי מייריה) מול ווא היי"ב ס"א.כטן **שו**"ע paskens if a מתנית כהונה to a שראל and makes a מתנית כהונה of this מתנית כהונה should go to him, the sale is valid, but the מתנית כהונה to this ביל and the שראל does not have to give the ביכורים פ"ט.אז רמב"ם and the ביל מתנות does not have to give the ביל התנאי to this ביל התנאי אז המב"ם and the ביל מתנות א כהן vet by us he *paskens* that the מינאי and the ליי gets the ש"ד answers that by the מרננה שיד answers that by the מרננה we can't say he retained a portion for himself [שיורי שייריה], because he gave the entire ברמה to the לוקח But by us, we are dealing with קרקע בחזקת בעלה עומדת. so we can say his תנאי of תנאי is that he retained a portion for himself.

and answers that in our case of the ליי אות קפגן **ר' חיים הגיבסקי** and answers that in our case of the לאי is something that's in place for years to come and anything could happen, like another מעשר, and as a result, this makes it hard to enforce this מעשר, so he certainly means to be משייר. However, in the case of מרנית כהונה having to give the portion to the כהן happens close after the sale, so there , משייר to be מוכר to be מוכר to be מוכר was no intention of the מוכר to be מוכר so it remains a תנאי which may not be done. (See מוכר

(1) שו"ע חו"מ רל"ז (2) אגרות משה חו"מ איס (3) הל' הפקר

R' Yehonason Eibeschutz zt"l (Tiferes Yehonason) would say:

"לא תאכלנו למען "טב לך ולבניך אחריך" - How do children benefit when their parents avoid eating blood? The character of person is affected by his diet. Eating spicy foods makes one excitable and temperamental while bland foods are calming and relaxing. Eating blood makes a person insensitive, even cruel. Children inherit character traits of their parents, so avoiding certain foods not only benefits the parents, but also prevents the children from inheriting undesirable character traits."

A Wise Man would say: "Sometimes when you lose your way, you find YOURSELF."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

Your status as a בו מכר is real! Elevate it!... in Shul/בומן חפיכה! (sign too!)

Mazel Toy to the Schlosser andLichtscheinfamilieson thechasunaoftheirchildren Chana Leah & Mattis. May the young couple be zoche to build a Bayis Neeman

מאת הגאון מו"ד הרב ברוך הירשפלד שליט"א, ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס LIVING A "TORAH" DAY Multiple Prospective Tenants [or Landlords]. Often, there parties cannot back out.] Although this is the basic *halacha*, the has a clause included that specifies details about renewals.

ואפשר שהיה לרש"י עוד כוונה בסגנוז לשונו. דהנה דברי משה לא נאמרו רק לצורר אותה שעה, ובהכרח שהם מורים דרכם של כל הדורות העתידים, וגם אליהם ייבר הכתוב ואמר להם דבר מה. וביקש רש״י לפתוח 'צוהר' לאלו הדורות שיבינו את זמכווז שבמקרא עבורם. והודיעם כי לא לחינם סיבבה ההשגחה העליונה להקרים ַסים׳ ל'ניסים׳, אלא רצה הקב״ה ללמד פרק ב׳אמונה ובטחוז׳ להאיש הישראלי העומד בין הפרקים' היינו בין נס אחד למשנהו, לזה האיש כיוון הכתוב להורות לו שהנסים זכבר נעשו ישמשו לפניו כסימו על הנסים ועל הישועות העתידים לבוא.

הארץ, כי העברת הירדן תלויה היתה בנס. כפי שאכן רואים בספר יהושע (ג. י - יז)

זוכו אז לנס ועברו ישראל את הירדז בחרבה. ולזאת הבטיחם כאז משה ואמר שאלו

ואפרש שיחתי: לפעמים מוצא האדם את עצמו במצב שבו הינו זקוק לעזרת שמים

לימודים מאת חרב אברחם דנטאל אבשטיון שליט"א, בעב"ס שדת אברחם

את כל תבואת זרעך ... (יד-כג) – בענין מצות מעשר וחומש ספר כתר ראש (אות קכג) הובא בשם רבו הגר"א: "שכל השומר מעשר מובטח" בכך שלא יבוא לידי היזק כלל. והשומר חומש מובטח שיתעשר, ויושרש בזה מידת והלואי כל ישראל היו שומרים מעשר היה מתקיים הפסוק ״אפס כי לא יהיה ר אביוו". עכ"ל. הרי. שמי שהוא מקיים מצות צדקה ונותו 'מעשר' מובטח לו שלא בוא לידי שום היזק כלל! והמקיים 'חומש' מובטח להיות עשיר! דברים נוראים נפלאים! ומי שרוצה לקנות מדת הבטחוז, ולהשריש מדה זו בתוך לבו, יקיים מצות נדקה כראוי, ויהיה מוותר ממונו ליתנו לעני, ואל ידאג כלום, ויבטח בהשי"ת שהוא

ומצינו מקור לדבריו. שעל ידי קיום מצות צדקה ישריש מדת הבטחוז באדם. דהנה ב): "ופסקו אנשי אמנה - אמר רבי יצחק: אלו בני אדם שהז מאמיניז מחר אינו אלא מקטני אמנה". ע"כ, ופרש"י (בד"ה שמאמינים בהקדוש ברור הוא) ״ל: ״לוותר ממונם לנוי הדור מצוה ולצדקה ולהוצאת שבתות וימים טובים״. עכ״ל.

OR SEND AN EMAIL TO SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

34 Mariner Way, Monsey, NY 10952

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS

אין כאו כי אם הבטחה נוספת על ניסי הירדן שעתידים להתקיים עוד בטרם כיבוש

הניסים תהיה עבורם תחילת ההכרה ביד ה' המנחה את דרכם למלחמה ולכיבוש.

ובחידושי הגרי"ז (שם) מובא וז"ל: "ואמר הגרי"ז זצ"ל: דמבואר בזה דמי שאינו מוותר

מעשה אבות סימו

רק בכל אות נפשך תובח ואכלת בשר כברכת ה' אלקיך אשר נתן לך בכל שעריך ... (יב-מו)

In the small town of Brezhna, Ukraine, the longtime *shochet* began to feel his age. "Just look how his hands are shaking," one competitor pointed out to his friend, another of the other local shochtim. His friend just shook his head in silent agreement. It wasn't the elder shochet's fault; he had simply reached a venerable age, and as old age set in, so did rheumatism, and trembling hands. One thing the townsfolk agreed on: they no longer trusted the shochet's unsteady hands and they wanted him to retire. But the shochet had his pride and refused to be forced into retirement. He and the townsfolk reached an impasse, with neither wishing to yield. The tiff went on for quite some time. In the middle of the dispute, the newly appointed rabbi arrived - and with him, new hope for the resolution of the town's problem.

R' Sholom Sofer zt''l (einikel of the **Chasam Sofer**) was hired to replace their recently retired Rav. At the time, he was but a *yungerman*, a young *avreich* lacking the authority to remove the old *shochet* from his position. Yet, as each side became more entrenched in their opinion, machlokes took over the town. Distinct feuding lines were drawn with some supporting the respected but elderly *shochet*, while others opposed him due to his shaky hands.

"How can you dare retire our beloved *shochet* who has dedicated his life to ensuring that we eat kosher meat? Have you no shame?" argued one side.

"How can you not retire an old *shochet*? It is precisely our dedication to kosher meat that forces us to replace someone whose hands tremble and can no longer serve as a competent *shochet!* Have you no *viras shomavim?*" argued the other side.

The new Ray, observing the controversy, decided to speak with the shochet. He advised him as follows: "You see how bitter this dispute is. In all honesty, I don't think there is any substance to their complaint. As a new Rav here, however, I lack the authority to take any concrete action to help you keep your position and put an end to the machlokes. My suggestion is that you go to the gaon, **R' Moshe Yosef Teitelbaum** zt"l, of Uhjel, and ask him to test your abilities. Once he sees that your abilities as a shochet have not deteriorated, he will surely write you a letter of approbation. He will attest to the fact that the meat is kosher and that will settle the matter!" The *shochet* agreed and left for Uhiel.

When the *Uhiler Rav*, R' Moshe Yosef Teitelbaum, saw the *shochet*, he saw for himself how unsteady his hands were. Yet, he was unwilling to embarrass the elderly man. The Rav suggested the following: "I don't have time this minute to sit and write up the letter. I have an idea; you go back home and as soon as I have the time, I shall write up a letter and send it straight to your Ray back in Brezhna with my feelings and considerations." The shochet agreed and returned home.

Some time passed and the *yahrzeit* of the holy **Yismach Moshe** of Uhjel approached. When R' Sholom Sofer made his way to Uhjel for the yahrzeit, he stopped in to visit the town's Rav as well. "Well, well, I owe you a letter," apologized the *Uhjler Rav* to the *Brezhner Rav*. "Please check what has happened to the letter you wished me to compose."

He pointed to a stack of papers on top of which lay a letter rendered illegible due to a great blot of ink smeared all over it. "Let me tell you the story of this letter: When I met your *shochet* and I saw firsthand how his hands shook, I realized I should write to you. Still, I didn't want to shame the poor old man so I sent him home and promised to send you the letter. When I finally sat down to write the letter and address it, I fell asleep. As I slept, I had a dream. In my vision I saw my venerable zeide, the holy Yismach Moshe, who questioned me in consternation: 'If they are searching high and low across the whole country for a murderer, someone who wishes to harm the livelihood and to shame an old man, spilling his blood, couldn't they find anyone better than you?' When the dream ended, I awoke with a start and the ink pot tipped over and ink spilled over the freshly written letter and ruined it, just as you see it here. I took this as a sign that I was not to be the one to send you this letter. Therefore, I haven't sent you anything until today." (Excerpted from Teshuas Tzaddikim p. 511)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY הפטרות לעל הפטרות הצב< עניה מערה לא נחמה ... (ישעי' מג-יא)

The Medrash HaGadol (Vayechi) tells us that at the moment when Hashem decided it was time to begin comforting Klal Yisroel over the terrible Churban that wreaked destruction on Yerushalayim and the Bais HaMikdash, the Almighty dispatched the Avos who tried to comfort Bnei Yisroel. However, they could not be comforted. The Avos returned to Hashem and said that Klal Yisroel could not be comforted using the opening words of the Haftorah - "עניה סערה לא נחמה". Chazal tells us that it was at this very moment when *Hashem* decided that He - and only He - could truly comfort His children. But surely Hashem knew that in the end only He would be able to offer true comfort, so why did He even send the *Avos* in the first place?

R' Moshe Dovid Vali zt"l (Ramad Vali) remarks that this underscores the amazing kesher and closeness Hashem has with Klal Yisroel. For just like a beloved monarch will try every means at his disposal to repatriate his most ardent subjects, so too *Hashem* will do anything to draw *Klal Yisroel* closer to Him. In fact, by sending the Avos to start the process of comforting Bnei Yisroel, Hashem was showing that not only did He want them back under His fold, but that the Almighty cared enough to busy Himself with the tedious process of bringing them back and comforting them.

May we all merit to feel that closeness to *Hashem* and be drawn alongside the millions of Jews who drew closer to Hashem throughout the generations.

לא תאמץ את לבבד ולא תקפץ את ידד מאחיד האביון. כי פתח תפתח את ידך לו ... (מו-וח)

CONCEPTS IN AVOIDAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZI"L

While reviewing these posukim, one cannot help but notice the replication of terms. The Torah admonishes us: Do not close your heart and your hand, but rather - "פתח תפתח" - open your hand. Why all this double-speak?

Additionally, what's the function of the word "כי" in this context? Because "Open your Hand" doesn't seem to make sense (Rashi, as does *Targum*, explains this word כי to mean "rather", which seems to be *poshut pshat*)

Perhaps we can say the following thought and derive a significant message. There are various ways to perform the *mitzvah* of tzedaka. Obviously, giving money is one method. But having an open home, providing rides for tzedaka solicitors, or even just giving them helpful advice, are also ways to provide for the poor. Even more meaningful could be a kind word, a warm smile, or an encouraging pat on the back. Says the posuk, if you have the means, don't close your hand. But even if you cannot help monetarily to the extent you wish you could, at least, says the *Torah*, don't close your heart, because that too is a means of tzedaka. "פתח תפתח" - you can open your wallet or your heart. (See **Baal HaTurim** here which inspired this idea.)

The **Ohr HaChayim Hakadosh**, too, refers to the word "כ", as a clarification - a reason not to close your heart. He explains that the Torah is teaching us an idea based on a posuk in Mishlei, (דע עוד" (א, כד). A person gives and receives. In other words, the pipelines of שפע is open for us when we give to others. Hence, don't close your hand, because *Hashem* needs your hand to be ready to receive his myriad blessings, in return.

A number of *posukim* later, the *Torah* concludes with the words, "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ". In other words, there will always be those in need and therefore, opportunities to lend a helping hand abound. If we view it as a privilege and offer assistance in any way we can, we will בעז"ה be zoche to unleash and receive incredible beracha from Above!

משל למה הדבר דומה נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו ... (פו-י)

משל: One of the first prominent *Chassidishe Rebbes* to come to Montreal was R' Yochanan Twersky zt"l, the Tolner **Rebbe**. During the difficult postwar years his home was always open to visitors, and he and his wife tended to the needs of each individual with loving tender care.

But it wasn't only his greatly expanded heart full of love that he showered upon everyone; he went well beyond that. He realized there were individuals who had a difficult time soliciting clothing and other commodities they so desperately needed but didn't have the heart to ask for them. To that end. he conceived a novel way to help these destitute refugees, especially before the harsh Montreal winters.

then conveniently "forget" them, announcing that anything left behind was "hefker" free for taking. The Rebbe thus ensured that while their bodies were warm, their pride was intact.

Once, after "forgetting" most of his clothing at the *mikvah*, the Rebbe was walking home, jacketless, only in his white shirt and tzitzis and someone reprimanded him that this was unbecoming for a *Rebbe*. The *Rebbe* laughingly replied, "For someone like me, it's very becoming."

נמשל: In this week's parsha, the Torah expounds on the mitzvah of tzedaka. The are many things that can be given as charity; some are monetary while others are commodities, but there is one common denominator that goes above and beyond them all: the way one gives the charity! Anyone ever in a pressing situation can attest that more than the help they The *Rebbe* would arrive at the *mikvah* with layers of received was they way they got it. This is why we strive to clothing, wearing numerous jackets and sweaters. He would perform this especially important *mitzvah* in a respectful way.

ונתת אָתָ הברָכה על הָר גריזים ואת הקללה על הר עיבל ... (יא-כם)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

The two mountains, Har Gerizim and Har Eival, are both located in the mountain range of Shevet Ephraim, and the contrast in their appearances can be clearly seen. Mount Gerizim, located to the south of the valley of *Shechem*, is verdant. lush, with gardens covering the terraces on its slope. Mount Eival, on the north side, is steep, barren and desolate. Mount Eival is approximately 2,900 feet high, a few hundred feet taller than Mount Gerizim, which rises to about 2,700 feet.

Accordingly, writes **R' Shamshon Raphael Hirsch** zt"l, these two mountains, standing side by side, present a striking visualization of blessing and curse. Both of them rise from the same soil; both are watered by the same rain and dew. The same air passes over both of them; the same pollen blows over both of them. Yet, Har Eival remains starkly barren, while Har Gerizim is covered with lush vegetation to its very top. There is clearly a stark contrast between the two mountains. In the same way "ברכה וקללה" - blessing and curse - are not dependent on external circumstances, but rather on a person's inner receptivity to one or the other - on our attitude towards that which brings about blessing.

When Bnei Yisroel crossed the Yarden (Jordan River) and took those first steps on the soil of a Holy Land that sanctified them, the sight of these two mountains taught them that they, by themselves, by their OWN moral conduct, will decide whether they were headed for Mount Gerizim or Mount Eival - for blessing or for curse.

Avraham Avinu, too, came first to these mountains when he entered the Land of Canaan, and built the first mizbeach (altar) to *Hashem*, when He appeared to him at *Elon Moreh*. The word "מנרה" translates as "teaching" because the lesson that Avraham was taught when he beheld the two mountains is that it is up to him to choose which way his life will go closer to the Creator of the World and His *Torah* - blessing - or *chalilah*, the opposite - towards curse.